

efter at det er kommet til os fra Folketinget, bør Landstinget vedtage Finanslovsforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger, men det maa altsaa ikke være det ærede Medlems Mening.

Brandes: Jeg har selv fra denne Plads anbefalet at stemme for Finanslovsforslaget, som det forelaa, endda uden at kræve, at det skulde gaa i Udvalg. Mere kan man dog egentlig ikke godt forlange af en Opposition med Hensyn til et Finanslovsforslag. Men jeg har ganske vist undret mig over, at Landstingets Finansudvalg ikke ønskede at faa saadanne Oplysninger, som den højtærede Finansminister kunde give, ikke Skønoplysninger, men ligefremme Data, som det var muligt for Finansministeren at aflevere. Han havde dem oven i Købet i sin Mappe, da han var i Landstingets Finansudvalg. Nu vil jeg dog gerne spørge om en eneste Ting: Sæt nu, at dette Finansaar, som vi meget snart forlader, ender med et meget stort Underskud — og dette vilde der jo ikke være noget aldeles underligt i, thi enhver kunde slutte sig til, at Underskud maatte der blive. (*Ordføreren* [Dalsgaard]: Ja, det har man set før). Det har man set før; det er for Resten ikke altid, man ser det. I Fjor, 1919—20, saa man det ikke, det endte med et Overskud, det er det sidste, og det er det, jeg mener, man i Øjeblikket skal beskæftige sig med. Men sæt nu, at Underskuddet var enormt stort, en 200 à 300 Mill. Kr., mener man saa, at Finansministeren ikke har nogen Mening derom, og mener man endvidere, at Finansministeren ikke skulde oplyse den høje Rigsdag om, at Finansaaret endte med et ganske kolossalt Underskud? Det er derfor, jeg synes, det maatte være meget tilfredstillende for Finansministeren at nævne det saa tidligt som muligt, eller, hvis Aaret omvendt skulde ende med et stort Overskud, da ogsaa at nævne dette saa tidligt som muligt. Men jeg indrømmer, at det gælder særlig for den første Mulighed, den, at Finansaaret endte med et Underskud og saa stort et Underskud, at det kunde være faretruende for Situationen. Jeg kan ikke tænke mig andet, end at Finansministeren da vilde vide det og meddele det. Men jeg ser nok, at det er indiskret overhovedet at spørge om slikt, at nu er der det Tillidsforhold, som der bør være imellem en Regering og en Finansminister paa den ene Side og den høje Rigsdag paa den anden Side, at det overhovedet at spørge Finansministeren om

noget, som han ikke ønsker at svare paa, eller som det kunde være ham til nogen Gene at besvare, eller som det paa nogen Maade kunde være ham behageligere at udskyde Besvarelsen af, det er for den høje Rigsdag og det Flertal, som nu afgør alle Ting, en Sag af saa stor Betænkelighed, at man vægrer sig ved at gaa ind derpaa.

Finansministeren (N. Neergaard): Ja, det er jo kedeligt atter og atter at skulle gentage noget saa simpelt og indlysende som det, at en Finansminister skylder Rigsdagen først at udtale sig om en vis finansiel Situation, naar det tilbørlige Grundlag derfor er til Stede eller i hvert Fald saa meget Grundlag, som der indenfor rimelig Tid kan skaffes. Og det maa dog anerkendes af alle og har altid været anerkendt af alle, at Hovedgrundlaget er Tillægsbevillingsloven. Derfor er det fuldkommen i sin Orden, naar jeg udskyder de Bemærkninger, jeg har at gøre om indeværende Finansaars finansielle Resultat, til Tillægsbevillingslovsforslaget foreligger vedtaget. Det er saa simpelt og saa klart, at enhver maa kunne forstaa det, ogsaa det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes), det tvivler jeg ikke et Øjeblik paa.

Det ærede 18de tingvalgte Medlem taler om, at maaske ender det nuværende Finansaar med et Underskud. Ja, der behøvede det ærede Medlem ikke at sige „maaske“, for det vil dog ethvert Medlem af Rigsdagen vide, at et Finansaar, i hvilket man har maattet afholde ekstraordinære Udgifter til Sønderjylland paa mellem 200 og 250 Mill. Kr., maa ende med betydelig Underbalance, det er aldeles sikkert. Men heldigvis har vi jo haft Midler til at imødegaa dette med, hvilket fremgaar af det Tal, jeg nævnte; da disse Udgifter i alt væsentligt er afholdte, og da Finansministeriets kontante Beholdninger — bortset fra, hvad der er anbragt i Varelagre og i Mellemregning med Statsinstitutioner — beløber sig til 104 Mill. Kr., kan Stillingen ikke være saa særdeles faretruende. Men at der vil være et betydeligt regnskabsmæssigt Underskud paa Finansloven, er en klar Sag, saaledes som Forholdene stiller sig.

Brandes: Efter den højtærede Finansministers Teori bliver der efter min Mening slet intet at meddele Rigsdagen, end ikke ved Tillægsbevillingslovsforslagets Vedtagelse, for da er Finansministeren jo